



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

בפני כב' השופטת ליאת הר ציון

התובעת

איילת דבי

על ידי ב"כ עו"ד מנחם לוי

נגד

הנתבעת

פרידה ישראלוביץ

על ידי ב"כ עו"ד עמית דולב

פסק דין

בפני תביעה בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

התובעת, איילת דבי, ניהלה מערכת יחסים במשך כ-6 שנים עם בעלה של הנתבעת, הגב' ישראלוביץ פרידה.

בחודש יולי 2009 גילתה הנתבעת את דבר מערכת היחסים בין בעלה לבין התובעת. עם גילוי מערכת היחסים, ובעקבות גילוי זה, לטענת התובעת, הנתבעת פעלה כלפיה וביצעה מעשים שיש בהם כדי לבסס עוולה בהתאם לחוק.

טענות התובעת:

1. לטענת התובעת, הנתבעת שלחה אליה הודעות דואר אלקטרוני שבמסגרתן נקטה כלפיה בלשון איום וכן בקללות.

לטענת התובעת, הנתבעת לא הסתפקה בהטרדות ואיומים ואף החליטה לפנות למעסיקה של התובעת, מר רמי שביט. לטענתה, כתוצאה מכך, נאלצה לעזוב את מקום עבודתה כמזכירת המנכ"ל ולאחר כשנה פוטרה ממקום עבודתה, ה"משביר לצרכן".

2. כמו כן, לטענת התובעת הנתבעת התקשרה לאמה של התובעת, והכפישה את שמה.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

3. עוד טענה התובעת כי הנתבעת הוציאה דיבתה בפני כולי עלמא. לטענתה, הנתבעת הגיעה לרחוב שבו מתגוררים הורי התובעת ביום 15.1.10 ותלתה מודעות, בנוסח כדלקמן:

"היזהרו לנפשותיכם!!!"

**בנות ישראל היקרות, שימרו על בעליכן, מפני הסכנה האורבת להם
ולמשפחותיכם איילת דבי, מרח' העצמאות בהרצלייה הורסת משפחות,
אינה בוחלת בפיתוי ובקיום יחסים עם גבר נשוי, אב לילדים, תינוקות,
ומותירה אחריה משפחה הרוסה. אל תאמרו לי זה לא יקרה - היזהרו
והישמרו מפניה"**

4. כמו כן, לטענת התובעת הנתבעת הגיעה לבית הכנסת שבו התפלל אביה והוציאה דיבתה.

5. לטענת התובעת, ביום רביעי 8.9.10 ערב ראש השנה הגיעה הנתבעת בשנה 14:00 לביתה של התובעת ברחוב העצמאות. על דלת הכניסה לבנין היו תלויות מודעות אבל על מות אביה ז"ל שהלוייתו התקיימה ביום ראשון 5.9.10. בני משפחת התובעת ישבו שבעה עד ליום 8.9.10 שעה 13:00. לטענת התובעת, הנתבעת הקישה על הדלת וביקשה למסור לאימה של התובעת במסירה אישית מסמך כתב בי-דין. הנתבעת ביקשה מאימה של התובעת כי תחתום על אישור המסירה. אימה של התובעת סרבה לחתום וביקשה מהנתבעת לעזוב את המקום בטענה כי זה אינו הזמן המתאים. לטענת התובעת, בתגובה החלה הנתבעת לצרוח בקולי קולות כי התובעת "זונה" וכי היא שוכבת עם גברים. הצעקות הללו נעשו בנוכחות שתי נשים שבאו לנחם את המשפחה.

טענות הנתבעת:

6. לטענת הנתבעת, התביעה הוגשה בשיהוי ניכר ורק בחלוף שנתיים מאז התרחשות הארועים. התובעת לא פנתה לנתבעת בדרישה או תביעה ביחס לפרסומים הנטענים. התובעת עצמה שמחה לספר לכל מי שרק היה מעוניין כי היא מנהלת רומן עם בעלה של הנתבעת.

על כן, תביעה זו מונעת משיקולים זרים ולא ענייניים של נקמנות.

7. לגופה של התביעה, נטען כי התכתבויות דוא"ל אינן לשון הרע, וכי מערכת היחסים העולה מכתב התביעה אינה מערכת יחסים שהמשפט הישראלי עוסק בה.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

8. הנתבעת מכחישה כי יש כל קשר בין פיתורי התובעת אליה. התובעת לא מצרפת כל אסמכתא בהקשר זה. לא הוכח כי הודעות הדואר האלקטרוני ניצפו על ידי צד ג' באופן שהביא לפיתורי התובעת.

9. הנתבעת הכחישה כי ידעה על פטירת אביה של התובעת והכחישה את תיאור הדברים כפי שנטען בעת מסירת כתבי הדין על ידי הנתבעת לאמה של התובעת.

10. הנתבעת מכחישת את עצם תליית המודעות, וטוענת כי אין בפרסומים הנטענים (והמוכחים) משום לשון הרע על התובעת, לא במישרין ולא בעקיפין.

11. עוד נטען כי גם אם יש בפרסומים הנטענים והמוכחים לשון הרע, עומדות לנתבעת ההגנות הקבועות בפקודת הנזיקין וכן בחוק איסור לשון הרע. הפרסומים הם אמת וכי היה ענין ציבורי בפרסומם. הפרסומים, ככל שנעשו, נעשו בתום לב ולטובת האנשים שאליהם הופנו. כמו כן, לטענת הנתבעת יש להתייחס להתנהגות התובעת כשיקול בקביעת הפיצוי.

הליכים נוספים שהתנהלו בין הצדדים:

12. בין הצדדים התנהלו הליכים נוספים.

13. התובעת פנתה לבית המשפט השלום בראשון לציון בבקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת. צו זה ניתן על ידי כב' השופט ארז יקואל ביום 24/1/10. 14. כמו כן, התובעת הגישה תלונות במשטרה על הטרדה ואיומים נגד הנתבעת.

14. בנוסף, פנתה התובעת לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין והגישה קובלנה.

וועדת האתיקה הגישה מטעמה קובלנה לבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין. הנתבעת הורשעה בעבירת "התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין", על פי סעיף 61(3) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961. התובעת הושעתה לתקופה של שנה בפועל ושלוש שנים על תנאי מיום סיום ריצוי העונש. כמו כן, נפסק פיצוי על סך של 5,000 שקלים. על החלטת לשכת עורכי הדין הוגש ערעור לבית הדין הארצי של לשכת עורכי הדין, אשר זיכה את הנתבעת. לשכת עורכי הדין הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי שגזר על הנתבעת עונש הרחקה של 30 חודשים מחברותה בלשכה. הנתבעת ערערה לבית המשפט העליון שהתערב בחומרת העונש וקבע עונש של 20 חודשי השעיה מחברות בלשכת עורכי הדין.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

15. בהליך זה התובעת עתרה לכך שבית המשפט יחייב את התובעת לשלם לתובעת סך של 100,000 ₪ בגין הוצאת לשון הרע, 20,000 ₪ בגין הוצאות משפטיות, וכן 30,000 ₪ בגין נזקים שנגרמו לתובעת לרבות פיטוריה מעבודתה.

הזכויות המתנגשות ומהלך הניתוח המשפטי:

16. ענייננו בהליך זה בקביעת גבולות חופש הביטוי, כאשר כנגדו עומד ערך ההגנה על כבוד האדם כפרט, וזכותו להגנה על שמו הטוב:

"נקודת האיזון הראויה בין הערכים הנוגדים - חופש הביטוי מול הזכות לשם טוב - נחתכת על פי משקלם היחסי של ערכים אלה. האיזון מושג כפרי הערכה ערכית עקרונית, תוך יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה". רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (ניתן ביום 12.11.06).

סעיף 1 לחוק קובע:

"לשון הרע מהי

1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות, או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם;
 - (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
 - (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
 - (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית.
- בסעיף זה, 'אדם' - יחיד או תאגיד".

17. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו.

18. בהקשר זה נפסק לשון הרע "היא ביטוי העלול להכתיים את אישיותו בעיני הזולת, ולפגוע בביטחונו הפנימי גם כלפי עצמו. היא דבר העלול להרוס במחי יד, וכהרף עין, שם טוב שנבנה ועוצב במשך שנים רבות באופן שלא ניתן להחזירו לקדמותו, וכל פיצוי כספי לא ייטיב באופן אמיתי את הנזק שנגרם. פגיעתה של הדיבה רעה לא רק כלפי מושא לשון



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

הרע עצמו, אלא גם כלפי סביבתו הקרובה - משפחתו, ילדיו וידידיו. היא עלולה לפגוע
קשות בנפש האדם, וכן בעיסוקו ובמעמדו החברתי והכלכלי. היא עלולה לפגוע פגיעה ללא
תקנה בטעם חיי ובריאות חיי – ר' עא 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (ניתן ביום 4.8.08;
להלן: ענין "שרנסקי").

19. מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המולידה עוולה בנזיקין ומזכה בפיצוי, בנוי
מארבעה שלבים.

ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה
ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם
הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי
להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק).

שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק,
והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק.

בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15
לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם
שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או
ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית.

בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת
הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע. על כל ארבעת שלבים אלה חולש עקרון
האיזון החוקתי בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש ביטוי. איזון זה טבוע
עמוק במסגרת התנאים הסטטוטוריים שעוצבו בחוק הן לצורך בירור שאלת האחריות, והן
לצורך אומדן הנזק. איזון זה משפיע על פרשנות הוראות החוק ודרך יישומו בכל הקשר (ר'
פרשת בן גביר).

האם יש לראות במודעות פירסום שיש בו משום "לשון הרע"?

20. אמירות מהוות לשון הרע כאשר קיימת אפשרות אובייקטיבית כי פרסומן עלול להביא
להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז או לעג מצד הבריות. משמעות האמירות
נלמדת מתוכן, והן מתפרשות על פי מובן הרגיל והטבעי בהתאם לאמות מידה
אובייקטיביות. אמת המידה לבחינת האמירה כלשון הרע אינה תלויה בכוונת המפרסם, או
באופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, פד"י נו(2) 607
(2002) (להלן: ענין אפל), פסקה 2). על פי המבחן האובייקטיבי, נבחנת ההשפעה שיש



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

לאמירות על ההערכה לה זוכה האדם בעיני הציבור (ע"א 334/89 רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג, פד"י מו(5) 555 (1992); ע"א 809/89 לוטפי משעור נ' אמיל חביבי, פד"י מז(1) 1 (1992)). לצורך גיבוש עוולה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם בפועל הושפל או בזוה. די שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו (אורי שנהר, דיני לשון הרע, התשנ"ז-1997 (להלן: שנהר), 121; ע"א 1003/96 מיכאל בן חורין נ' רן לוי, פד"י נז (1) 424 (1998), 434; פרשת בן גביר).

21. להלן תובא בשנית לשון המודעה:

"היזהרו לנפשותיכם!!!"

בנות ישראל היקרות, שימרו על בעליכן, מפני הסכנה האורבת להם ולמשפחותיכם איילת דבי מרח' העצמאות בהרצלייה, הורסת משפחות, אינה בוחלת בפיתוי ובקיום יחסים עם גבר נשוי, אב לילדים, תינוקות ומתירה אחריה משפחה הרוסה. אל תאמרו לי זה לא יקרה- היזהרו והישמרו מפניה"

אני סבורה כי ניתן לראות בדברים אלה משום דבר שיש בפרסומו להשפיל אדם בעיני הבריות, או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם. כמו כן, יש בדברים אלה כדי לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו. במודעה כאמור מצויירת ומוצגת התובעת כ"סכנה אורבת" "הורסת משפחות" "אינה בוחלת בפיתוי גברים" ועוד נאמר במודעה כי ל"הזהר ולהשמר מפניה" וכן "להזהר לנפשותיכם" מפניה.

לפיכך, אני סבורה כי אובייקטיבית יש בדברים אלה משום לשון הרע בהתאם להגדרות החוק.

22. הנתבעת טענה כי דבריה נאמרו ב"עידנא דריתחא", ולפיכך אין לראות בהם דברי לשון הרע (זאת בנוסף לטענות הגנה אליהן אתייחס בהמשך פסק הדין).

23. אכן, הלכה היא, כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. מקום בו ברור מן הנסיבות כי האומר שרוי בכעס רב ובפרץ רגשות, הרי שאין להבין דבריו כהוצאת לשון הרע, אלא אך כביטוי סתמי של רוגז ותסכול, אף שלא נעים לאוזני השומע.

על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שאלה נאמרו ב"עידנא דריתחא" הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן,



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות והנוכחים מבינים כי אכן
נאמרים הדברים כהתפרצות רגשות זעם על רקע סכסוך כזה או אחר.
24. בספרו של המלומד שנהר, בעמוד 131, נאמר:

"קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך
קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת
בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח
יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות
מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית".

לעניין זה ראה: ת.א. (ת"א) 1645/97 קריב מערכות בנייה (תל אביב) בע"מ נ' נוריאל
כדלקמן:

"לטעמי, ועל-פי השקפתי, פרשנות אובייקטיבית של משמעות הדברים שנאמרו
ע"י הנתבעים (אם נאמרו), מלמדת כי אין לראות בדברים משום לשון הרע.
עסקינן באמירות קלילות יותר, או קלילות פחות, ואף אמירות בוטות ומשמיצות,
שנאמרו במסגרות פרטיות מצומצמות, על רקע כעס ואי שביעות רצון כלפי
התובעת. אמירות שבאו להביע מורת רוח ותסכול. משכך, נאמרו הדברים בחוסר
שיקול דעת ולעיתים ברגשנות יתר או תוך התבטאויות כעוסות ובלתי נשלטות".

25. אף אם המודעות עצמן הן ביטוי סובייקטיבי של התובעת לסערת רגשות מצידה עם גילוי
מעשה הבגידה, עצם מעשה התכנון, הכנת המודעות, ניסוחם והדבקתם לטעמי מלמדים כי
לא מדובר בענייננו ב"עידנא דריתחא".

26. כמו כן, מהתנהגותה של הנתבעת ניתן ללמוד כי בפרסומה ביקשה לקבוע עובדות ולהעליב
את הנתבעת.

לעניין זה ראה שנהר, בעמוד 131, כדלקמן:

"האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק
את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את
נימת הדיבור, את הקול וההקשר שבהם נאמרו הדברים, ואם יברר
שהדברים נאמרו ברוגז ובכעס או תוך חילופי עלבונות, ייטה בית
המשפט שלא לראות בדברים "לשון הרע" המקימה תביעת לשון
הרע על פי החוק."



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

בהקשר זה אפנה לענין בן גביר כדלקמן :

"נוסיף, כי אפילו היה נטען כי האמירות הפוגעניות נאמרו בסערת נפש בעידנא דריתחא במהלך שידור חי וככאלה עשויות הן להיכלל במתחם הסבירות הרחב הנקוט באמירות שבשיח הציבורי, כי אז המשיב הפריך זאת בשניים: ראשית, הוא חזר על הביטוי "נאצי קטן" ביחס למבקש בראיון שהתפרסם עמו בעיתון "מעריב" זמן מה לאחר שידור התכנית. שנית, הוא סירב להיענות לפניית ערכאות שיפוט השונות שדנו בענין, אשר פנו ובקשו את התנצלותו. המשיב עומד איתן גם כיום מאחורי אמירות אלה, אינו חוזר בו מהן, ואינו סוטה מהן ימין או שמאל. נסיבות אלה מוציאות את האמירות הפוגעניות ממתחם הסבירות, ולכן חלה עליהן החזקה, שלא הופרכה, כי הן נאמרו שלא בתום לב".

דברים אלה יפים לענייננו, לפיכך איני מקבלת טענת הנתבעת בהקשר זה.

27. סיכומו של דבר: יש לראות במודעות משום פרסום שיש לראות בו משום לשון הרע.

האם הוכח הפירסום?

28. הנתבעת הכחישה את דבר הפירסום של המודעות. איני מקבלת את הטענה. אני סבורה כי הוכח שהמודעות אכן הודבקו.

29. עיון בחומר הראיות שבפני מלמד כי במסגרת הליכים נוספים בין הצדדים הנתבעת הודתה בכך שתלתה את המודעות.

כך, בהליך של מתן צו הטרדה בהתאם לחוק הטרדה מאיימת הגישה התובעת את הבקשה תוך שהיא מפרטת בין היתר בפני בית המשפט כי "ביום שישי אמא שלי תפסה אותה על חם תולה את המודעות שדוגמא מצורפת לבקשה. היא ניהלה דין ודברים עם אמא שלי". (ר' ת/17).

30. במסגרת הליך זה הגישה הנתבעת תצהיר ובמסגרתו ניתנה הודאה מטעמה כי היא תלתה את המודעות (ר' מוצג מב/6)

בתצהיר זה הנתבעת הצהירה בפני בית המשפט כי "אחרי דיבור כנל מצד המבקשת, כשהיא איננה חוששת לירוק לי בפנים (מילולית) הגעתי למשבר קשה עם עצמי ונכנסתי



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

לדכאון ואכן הדבקתי את הפתקים שהיא צירפה לבקשתה בלי בושה" (ר' סעיף 6 לתצהיר, מב/6).

עוד הצהירה כי "לפי חוות דעתו המשפטית של בא כוחי, הדבקת הפתקים היא חלק מחופש הביטוי שלי שהיא זכות יסוד שלי, קל וחומר כשהמבקשת מודה בפני כבוד ביהמש כי היה לה קשר רומנטי עם בעלי (טענה שהיא שקר, שכן היא עד עצם היום ב'קשר רומנטי' עם בעלי- והיא המאהבת שלו), ואם היא איננה מתביישת ואינה חוששת להודות בפני כבוד ביהמ"ש "שהיה לה קשר רומנטי עם בעלי", לי אין מה להתייבש בהדבקת הפתקים בניסיון להגן על התא המשפחתי שלנו, ואם יש לה בעייה עם זה- שתגיש נגדי תביעה על לשון רע".
(סעיף 8 לתצהיר, מב/6).

עוד נאמר בתצהיר:

"מה שהיא הוא, אחד השכנים ראה אותי מדביקה את הפתקים וסיפר זאת לאמא של המבקשת. האמא ירדה אלי שאלה אותי מי אני ומה אני עושה ומדוע- הצגתי את עצמי וסיפרתי לה הכל וכיצד בתה בחייה עם בעלי והורסת את משפחתנו עם ילדים קטנים.... "

(סעיף 14 לתצהיר, מב/6)

31. במסגרת ההליך שהתנהל בפני בפני כב' השופט יקואל ביום 24.1.10 טען בא כוחה של המבקשת בפני כב' השופט יקואל (ת/19):

"לגבי הפתק שהמשיבה תלתה ברחוב ועל עמודי חשמל- חופש הביטוי היא זכות חוקתית וחוק יסוד על חוקתי. מפנה לענין זה לבגצ 153/83 לוי נ' ממ"י, לגבי חופש הביטוי "...

עוד טען בא כח הנתבעת:

"הפתק שהמשיבה תלתה אני ער לאספקט הרציונלי והאישי לא יתכן שבית משפט לא יבין זאת, זה חלק מזכותה, היא מוחה על זה שהמבקשת לוקחת את בעלה נוסעת איתו לחול ולבתי מלון ולא מסתירה זאת.... "



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

32. כב' השופט יקואל קבע בהחלטתו (ת/19) כי "אני מקבל את גישת ב"כ המשיבה כי אין
לאסור על המשיבה תליית מודעות... המדובר בזכותה של המשיבה לחופש ביטוי...
תרופתה תמצא במישור האזרחי".
- בא כח הנתבעת התנגד בדיון מיום 18.11.14 להגשת המסמך ב/6 וביקש לשמור זכותו
להתנגד לסיכומים. בסיכומים טען כי מסמך זה "נכבש" עד סמוך למועד ההוכחות. אני
מקבלת טענה זו. מדובר במסמך רלוונטי שיש בו להשליך לענין המחלוקת בין הצדדים בכל
הנוגע לסוגיות במחלוקת והן לענין מהימנות הצדדים.
- בהחלטתי מיום 16.9.14 בית המשפט אישר קבלת המסמך, תוך שניתנה לנתבעת זכות
להשלים ראיות סותרות ו/או תצהיר משלים. אולם הנתבעת לא ניצלה הזדמנות זו כאשר
חלף די זמן בין מתן ההחלטה ועד מועד קיום ההוכחות, על מנת שתוכל להשלים את
ראיותיה.
33. לפיכך, אני סבורה כי יש להתיר את הגשת המסמך.
- לגופו של ענין, אני סבורה כי אין לקבל את טענת הנתבעת הכופרת בעצם תליית המודעות.
למעשה, מבקשת הנתבעת כי בית המשפט יקבל את הטענה כי הציגה גרסה שאינה אמת
בתצהיר אשר הוגש בהליך לפני בית המשפט. זאת, תוך טענה כי הצהירה את הדברים לאור
עצתו של עורך דינה.
- הטענות ביחס לעו"ד ענבר ז"ל אף אינן עולות בקנה אחד עם הנאמר בתצהיר ת/33 על ידי
הנתבעת "הוגשו נגדי ללשכה מספר תלונות כזב, אך בא כוחי עו"ד ענבר ייצג אותי
בנאמנות, וכשאל כספי הוא אף ייצג אותי בנאמנות במינוי מטעם הלשכה, והוציא אותי
מכל תסבוכת וזוכיתי מכל קובלנה..." האם גם דברים אלו נאמרו שלא על דעת הנתבעת ?
34. אני מקבלת את גרסת הנתבעת אשר התנגדה להצגת תצהיר מטעמה בהליך האחר, וכאשר
המסמך מתקבל, טוענת כי לא אמרה אמת בפני בית המשפט בשל עצה משפטית.
- צו ההטרדה המאיימת התבקש וניתן בעקבות תליית המודעות. התצהיר ניתן בסמוך למועד
תליית המודעות הנטען, כך שמדובר בדברים שנאמרו בצורה אותנטית בסמוך
להתרחשותם.
35. הנתבעת מנועה מלהעלות טענותיה מכח עקרון ההשתק השיפוטי.
36. עיקרון ההשתק השיפוטי דן באחת מנגזרותיה של תורת ההשתק, לפיו בעל דין מנוע
מלסתור טענות שהסתמך עליהן בהליך משפטי ולטעון דבר והיפוכו בהליך מאוחר יותר או



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

באותו הליך. ככלל, "מה שמכירים בו אי אפשר להתנכר לו" רק בשל אינטרסים של אותו בעל דין. תכלית נוספת לעיקרון זה, הוא הצורך לסייע לבתי המשפט בשמירה על טוהר הליכי משפט ויושרתם, ולבסס את אמון הציבור בבתי המשפט. **אבישי אדר, שימוש לרעה בהליכי משפט**, התשע"ג-2013 בעמ' 75.

כאמור, הנתבעת טענה בהליך מקביל כי פרסמה את המודעה, וכעת חוזרת בה מדבריה וטוענת כי לא פרסמה את המודעה. מדובר בשתי טענות עובדתיות הפוכות מובהקות.

37. ברע"א 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ, נט (6) 625. (2005) בעמ' 633, נפסק:

"הטענה בדבר השתק שיפוטי יכולה להתעורר מקום שבו אחד מבעלי-הדין מעלה טענות עובדתיות או משפטיות סותרות באותו הליך עצמו או בשני הליכים שונים ... התכלית שמאחורי ההשתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובאמון הציבור במערכת המשפט וכן להניא מפני ניצולם לרעה של בתי-המשפט ... בעוד שתורת ההשתק מכוח מצג מתמקדת בצדדים ובמערכת היחסים ביניהם, הרי הדגש בהשתק השיפוטי הינו על היחס בין בעל-הדין לבין בית-המשפט. מכך אף נובע שתחולתו של ההשתק השיפוטי אינה מוגבלת למצב דברים שבו מדובר באותם מתדיינים בהליך הראשון ובהליך המאוחר"

38. על כן, בנסיבות הענין אני סבורה כי חל השתק שיפוטי ולפיכך אני מקבלת את טענת הנתבעת. הנתבעת מבקשת כי בית המשפט יקבל את הטענה כי הצהירה דברים שאינם אמת בפני בית המשפט. אוסיף ואציין כי בעצם העלאת הטענה, בין אם היתה מתקבלת הטענה ובין אם לאו, הרי שיש בכך כדי לפגוע במהימנות הנתבעת.

39. לפיכך, אני קובעת כי הוכח שהתובעת תלתה את המודעות בסמוך לביתה של אם התובעת.

האם קמה לנתבעת הגנה מכח חוק איסור לשון הרע?

40. היותו של פרסום לשון הרע בגדר עוולה אזרחית מותנה בכך שהוא אינו חוסה תחת אחת ההגנות המוכרות בחוק, אשר בהתקיים איזו מהן, נשללת אחריותו של המפרסם. ההגנות משקפות גם הן איזון בין ערך השמירה על השם הטוב, כשמולו ניצבים ערכים פרטיים וחברתיים נוגדים, שיש לתת להם משקל (ר' ענין שרנסקי, ענין בן גביר).



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

41. לטענת התובעת ככל שבית המשפט יקבע כי הפרסום יש בו משום לשון הרע, הרי שעומדות
לה ההגנות הקבועות בחוק –הגנת תום הלב וכן הגנת אמת הפרסום.

42. כפי שיפורט להלן, איני מקבלת את טענות הנתבעת.

הגנת "אמת הפרסום"

43. ראשית, יובהר כי אין הנתבעת מנועה מלהעלות הגנה זו, גם ככל שהכחישה את עצם תליית
המודעות (טענה שנדחתה על ידי) - שנהר בעמ' 425. לגופו של ענין , אני סבורה כי הגנה זו
לא קמה למבקשת.

הגנת "אמת הפרסום", הקבועה בסעיף 14 לחוק, בנויה משני יסודות: מיסוד אמיתות
הפרסום, ומקיומו של ענין ציבורי הנילווה לפרסום. אמיתות הפרסום היא שאלה עובדתית,
הבוחנת את תוכן הפרסום מול המציאות העובדתית; קיומו של ענין ציבורי היא שאלה
ערכית הבוחנת האם קיים אינטרס חברתי המצדיק הכשרת פרסום פוגעני שיש בו לשון הרע
(שנהר, 215; ע"א 723/74 הארץ נ' חב' החשמל, פד"י לא(2) 281 (1977), 299-300). שאלה זו
מושפעת ממדיניות שיפוטית, ועניינה הוא נורמטיבי, בעל מימד אובייקטיבי, הנבחן על רקע
נסיבות המקרה (ע"א 10281/03 אריה קורן נ' עמינדב ארגוב (ניתן ביום 12.12.06).

44. הרציונל למתן הגנה לפרסום אמיתי שיש בו ענין ציבורי, טמונה בהנחה כי בעניינים בעלי
משמעות ציבורית עדיף גילוי האמת, גם אם יש בכך פגיעה קשה בפרט, אשר כלפיו מוטחים
דברי ביזוי והשפלה.

45. כדי לזכות בהגנת "אמת הפרסום", מטיל החוק הישראלי את נטל הוכחתה של ההגנה על
הנתבע. אכן, "הנטל הרובץ על המפרסם, הנתבע בתביעת לשון הרע, להוכיח את אמיתות
הפרסום, אינו עניין של מה בכך" (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות נ' יוסף קראוס, פד"י
נב(3) 1 (1998) (להלן: ענין קראוס), 42). מידת ההוכחה הנדרשת לצורך הוכחת טענת אמת
הפרסום, עומדת ביחס מתאים לרצינותו וחריפותו של תוכן הפרסום (ע"א 670/79 הוצאת
עיתון הארץ נ' מזרחי, פד"י מא(2) 169 (1987) 186-187).

46. במקרה שבפנינו נכתב במודעה כי התובעת היא "סכנה אורבת לבנות ישראל ובני
משפחותיהם" וכי התובעת "הורסת משפחות".



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

47. מלבד מערכת היחסים שבין התובעת ובין בעלה של התובעת, התבעת לא הוכיחה כי התובעת אכן בעברה ניהלה מערכות יחסים נוספות עם גברים נשואים, וכי התובעת גרמה להרס משפחות נוספות, כטענתה.
- מלבד האמירה כי המשפחה של התובעת נהרסה, הרי שלא מצאתי כי העובדות הנטענות במודעה הוכחו.
48. התובעת שללה כי ניהלה מערכות יחסים עם גברים נשואים (ר' עמ' 27 לפרוטוקול שורות 12,13) וכך גם אימה שללה טענות אלה (ר' עמ' 19 בשורות 5,6).
- אציין כי תחילה ביקשה התובעת במסגרת חקירתה הנגדית, שלא להשיב לטענות בא כח התבעת בהקשר זה. אולם בעת שנשאלה באופן ספציפי על מערכות יחסים עם גברים נשואים בתקופות שונות התובעת השיבה, והכחישה מערכות יחסים אלו.
49. התבעת לא הביאה עדים ו/או ראיות נוספות שיש בהן לסתור עדות התובעת, כאשר הנטל רובץ על הטוען להגנת "אמת דיברתי".
50. אציין, כי גם אם קיימה התובעת מערכות יחסים נוספות עם גברים נשואים (וכאמור טענה זו לא הוכחה), אין בכך בהכרח כדי להוות ראיה לנאמר במודעה כי התובעת "הורסת משפחות".
51. כמו כן, לא הוכח כי במקרה זה התובעת היא זו שגרמה להתפתחות הקשר הזוגי בינה ובין בעלה של התובעת, וזאת ביחס לטענת התבעת כי התובעת "מפתה גברים נשואים" (בעלה של התבעת לא העיד בהקשר זה ואף לכך יש ליתן משקל ראייתי לחובת התבעת – ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו, מה (4) 651 (1991)).
- הוכח לבית המשפט כי מדובר במערכת יחסים בת 6 שנים. מערכת יחסים זו אינה בהכרח מלמדת על התנהגות התובעת בעבר ובעתיד, כנטען על ידי התבעת ביחס ל"סכנה האורבת" לציבור. סיכומו של דבר: היסוד בדבר אמיתות הפרסום לא הוכח על ידי התבעת.
52. למעלה מן הצורך, אציין כי לא הוכח אף היסוד של "ענין ציבורי" – הוא הרכיב השני אותו יש להוכיח על מנת לחסות תחת הגנת "אמת הפרסום".
- על מנת שטענת התבעת תתקבל, על בית המשפט לקבוע כי קיים אינטרס חברתי בפרסום האמור, אשר גובר על זכותה של התבעת לשמירה על שמה הטוב.
53. בענייננו, מהותו של הפרסום נוגע למערכת היחסים שבין התובעת לבעלה של התבעת.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

54. בספרו של שנהר (בעמ' 230) נאמר :

"... ככל שמידע נוגע יותר לענייניו האינטימיים של אדם, כך ייטה בית-המשפט פחות להכיר בעניין הציבורי שבפרסומם. נראה כי לא ניתן להגדיר באופן נוקשה מהם הנושאים האינטימיים ביותר שלגביהם זכאי אדם להגנה מוגברת. עם זאת ניתן ללמוד על מהותם של נושאים אלה מחוק הגנת הפרטיות ומוסכמות חברתיות. ממקורות אלה ניתן להסיק, כי הנושאים האינטימיים ביותר, הראויים להגנה מיוחדת, יכללו את חיי האהבה, המשפחה והמין של אדם, את מצב בריאותו, את המעשים שהוא עושה ברשות היחיד ואולי גם את מצבו הכלכלי".

55. בנסיבות מתאימות עשוי להתקיים ענין ציבורי בפרסום, בעניינים הנוגעים לצנעת הפרט כאשר יש בפרסום ענין ציבורי. כך פסק בית המשפט, כי אילו פרסם הנאשם את מערכת היחסים האינטימית שבין אשתו לבין עורך הדין שייצג אותה בהליכי הוצאה לפועל נגדו, היה בפרסום "ענין ציבורי" (ת"פ (נתניה) 759/93 מ"י נ' אלמוני פ"מ תשנ"ד 494). כך גם נפסק בנסיבות של פרסום מערכת יחסים אינטימית שמקיים פרופסור באוניברסיטה עם אחת מתלמידותיו, בשל השלכת הפרסום על מעמד המוסד האקדמי (המ (ת"א) 5630/85 אבו חצירא נ' העיתון חדשות).

56. בענין אפל נפסק כי על בית המשפט לבחון עד כמה עוסק הפרסום בדמות ציבורית ובקשר לנושא המעורר עניין ציבורי, מהי התועלת הציבורית שבפרסום, עד כמה הפרסום ברבים תוך פגיעה בשמו הטוב של הנפגע היה רלוונטי ונחוץ להשגת התועלת הציבורית, והאם התועלת שבפרסום גוברת על הנזק הצפוי לשמו הטוב של הנפגע .

57. בענייננו, ולאור האמור לעיל והמבחנים שנקבעו לכך בפסיקה, אני סבורה כי יש מקום להתייחס לדברים שהתפרסמו במודעה, כדברים הנוגעים לצנעת הפרט ולמערכת היחסים הזוגית שבין התובעת, בעלה של הנתבעת, ולמערכת היחסים שבין התובעת לנתבעת על רקע זה.

58. על כן לא הוכח אף היסוד בדבר "ענין ציבורי", ולפיכך אני דוחה את הטענה בדבר הגנת "אמת בפרסום".



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

הגנת תום הלב

59. הנתבעת טוענת כי אמרותיה חוסות גם תחת אחת מהגנות "תום הלב" הקבועה בסעיף 15 לחוק. הנתבעת מפנה בהקשר זה להגנות הקבועות בסעיפים 15 (2), (3), (4), (6), (10) לחוק איסור לשון הרע.

60. הגנת תום הלב בחוק עניינה דרך התנהגות ומצב נפשי מסוים של המפרסם, אשר בנסיבות מסוימות, בהצטרפן לפרסום לשון הרע, יצדיקו מתן פטור למפרסם מאחריות (שנהר, 260; ענין בן גביר).

61. התובעת טענה כי לא פרסמה את המודעות, לפיכך הנתבעת אינה יכולה לטעון להגנת תום הלב.

62. מדובר בטענות עובדתיות משפטיות סותרות, תנאי להגנת תום הלב הוא בכך שהנתבע מודה בפרסום. עמד על כך המלומד שנהר בעמ' 425:

"... אין כל סיבה שנתבע לא יטען בכתב הגנתו שלא הוא פירסם את הפרסום שיוחס לו, ולחלופין שהפרסום אינו מהווה "לשון הרע", או שהפרסום הוא אמת ויש בפרסומו ענין ציבורי ולפיכך עומדת לו הגנת סעיף 14. מאידך גיסא, נתבע המכחיש שפרסם את הפרסום המיוחס לו לא יוכל, בדרך כלל, לטעון שעומדת לו הגנת סעיף 15 בגין עשיית אותו פרסום, שכן הגנה זו מותנית בכך ש"הנתבע עשה את הפרסום בתום לב". הכחשת הפרסום והסתמכות על הגנת תום הלב באותו כתב הגנה ייתכנו רק אם הנתבע ישכיל להציג את שתי הטענות כך שלא יסתרו אחת את השנייה".

63. בחקירתה נשאלה הנתבעת "תאשרי לי שתלית עשרות מודעות מסוג זה לאורך הרחוב" והשיבה "אפילו לא אחת, ולא הדפסתי אפילו 10" והמשיכה ונשאלה "את מכחישה שתלית את המודעות" והשיבה: "כן, ניסיתי לתלות" (בעמ' 34 לפרוטוקול שורות 27-30).

64. אני סבורה כי בנסיבות אלה, כאשר הנתבעת מכחישה מפורשות את עצם הפירסום, הרי שאינה יכולה לבוא בשערי בית המשפט, ולטעון לחסות ההגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. סעיף זה חלה בנסיבות בהן הנתבע "עשה את הפרסום".

65. על כן, אני דוחה טענות הנתבעת ביחס להגנה הקבועה בסעיף 15 לחוק.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

הטענה לפיטורי התובעת עקב הודעות דואר אלקטרוני

66. התובעת טענה כי עם היוודע דבר מערכת היחסים בינה ובין בעלה של התובעת, נשלחו הודעות דואר אלקטרוני מהנתבעת לתובעת. עוד נטען כי בשלב מסוים החליטה התובעת לפנות למעסיקה של התובעת. לטענת התובעת הודעות הדואר האלקטרוני הכוללות מלל של הטרדות ואיומים נחשפו לעובדי החברה ולמעסיקה של התובעת מר שביט והיו לנחלת הכלל. בסופו של יום פוטרה התובעת ממקום עבודתה. לטענתה, פיטוריה נגרמו כתוצאה מהכפשות שהפיצה התובעת על התובעת, לפני מעסיקה ועובדי החברה.

67. איני מקבלת טענה זו.

68. אני סבורה כי הודעת הדואר האלקטרוני אינן מהוות פרסום בהתאם לחוק.

"פרסום"

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

69. אני סבורה כי הודעת הדואר האלקטרוני, בהן מדובר יש לראותן כהתכתבויות פנימיות בין התובעת ובין התובעת, באופן שלא הוכח כי צד שלישי נוסף נחשף לפרסומים אלה. יתרה מכך, ההתכתבויות בין הצדדים לא היו עשויות להגיע לצד שלישי, מאחר שמדובר בהתכתבויות במייל האישי של הצדדים. לא הוכח כי אדם נוסף היה עלול להיחשף להתכתבויות, או שאדם נוסף נחשף להתכתבויות כפי שטענה התובעת.

70. איני מקבלת את טענת התובעת כי קיים קשר בין פניות התובעת אליה באמצעות הודאות דואר אלקטרוני, ופניות התובעת למעבידה (אשר לא הוכחו כפי שיפורט להלן), ובין פיטוריה כעבור שנה.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

ראשית, מדובר בחלופ זמן של שנה ממועד גילוי מערכת היחסים ומשלוח הודעות הדואר האלקטרוני, ועד הפיטורים.

שנית, התובעת לא הוכיחה כי הודעות הדואר האלקטרוני שנשלחו נקראו על ידי צד שלישי ונמסרו למעסיקה. התובעת העידה כי "מן הסתם עובדי יחידת המחשב ראו את המיילים האלה, זה היה, ידוע במשביר. ... ברגע ששולחים למייל של העבודה סביר שגם אנשים שיושבים על המחשב שלי יכולים לראות כי אנשים באים לראות מתי יש פגישה.. כל דבר אלקטרוני מגיע לעובדי חדר המחשב. הייתי מזכירה של המנכל. כל המיילים היו מגיעים אלי, אני הייתי מדפיסה אותם, היה שם מידע מאד רגיש, היה ידוע במשביר שאנשי המחשב מחטטים, לא פעם באירוע הרמת כוסית הקריאו מיילים שראו..." (בעמ' 20 לפרוטוקול שורות 19-30).

התובעת לא הוכיחה טענה זו. עדותה נשענת על הנחות וסברות. התובעת לא אישרה בעדותה כי מר רמי שביט ראה את ההודעות. גם ביחס למר לביב ששמו אוזכר כאחראי על תפעול הרשת, התובעת לא יכלה לאשר בעדותה, כי מר לביב קרא את המיילים והעביר את תוכנם למר רמי שביט. וכך העידה בהקשר זה:

"לרמי שביט לא היה מחשב. כל המיילים הגיעו אלי, יש אינטרנט פנימי והיה ברור שהוא, רונן לביב, היה אחראי על כל התפעול מול הרשת, בכל הקשור לאינטרנט.

ש. הוא לא אמר לך שהוא ראה

ת. לא"

(ר' עמוד 21 שורות 16,17)

התובעת אף לא ידעה לאשר כיצד טכנית איש המחשבים יכול לעין במיילים (ר' עמוד 21 שורות 25,26).

שלישית, התובעת מאשרת בעדותה כי בפועל הנתבעת לא נפגשה עם מר שביט. התובעת טענה בעדותה כי היא היתה במסיבה עם רמי שביט והוא אמר לה שהתובעת התקשרה אליו. דברים אלה לא נזכרו בתצהיר מטעם התובעת. לתובעת לא היה הסבר בעדותה מדוע גרסה זו לא ניתנה בתצהיר, וענין זה משליך על מהימנותה (ר' עמ' 22 שורות 15-5).

רביעית, התובעת לא הביאה כל עדות שיש בה לחזק את גרסתה. לא הובא מי מאנשי המחשבים להעיד בדבר הטענה בדבר קריאת המיילים, ואף לא הובא מי מאנשי העבודה



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

לספר על ההשלכה של גילוי מערכת היחסים על תפקידה של התובעת במשפיר. כמו כן, לא
הובא לעדות מעסיקה של התובעת בעבר, מר שביט, כאשר לטענת התובעת היתה מערכת
יחסים מיוחדת ביניהם (ר' בעמ' 23 לפרוטוקול, שורות 15-17).

חמישית, לא הוכח מחומר הראיות קשר בין פניות התובעת לנתבעת, לבין פיטורי התובעת.
מעבר לכך, התובעת אף אישרה בעדותה כי היא יכולה לחשוב על סיבות נוספות לפיטוריה,
ובין היתר היעדרות מהעבודה לאחר פטירת אביה ז"ל, וכן טעויות שנעשו בעבודתה (ר' עמ'
23 שורות 30-32 ועמ' 24 שורות 11-11).

71. עוד עולה מחומר הראיות כי התפקיד שנעשה על ידי התובעת בוטל. אמא של התובעת
העידה כי לפני שהתובעת פוטרה ביטלו במשפיר לצרכן את התפקיד של התובעת (ר' עמ'
11,10 שורות 23,30)
ניתן למצוא לכך חיזוק לכך בבמ/4 תמליל שיחה שם נאמר על ידי התובעת בשיחת טלפון
עם בעלה של התובעת כי "ביטלו את התפקיד הזה שעשיתי ובאה אליי בלהה שהתפקיד
לא מתאים לי זה, לא משנה, אף אחד לא עושה אותו, הם ביטלו אותו".

72. ובאותה השיחה המשיכה התובעת וסיפרה כי "אבא שלי לפני שהוא נפטר, אז הם אה...
הם עשו לי בעיות וזה דיברו אליי לא יפה זה, אז רותי ראתה אותי בפרוזדור מה זה בוכה.
אמרתי לה שאני לא רוצה להשאר שם... ואז אבא שלי היה מאושפז שבועיים. שבועיים
בקושי הייתי בעבודה, ... האמת... הם הולכים לעשות משהו עם המועדון וכל זה ... אז
אמיר דיבר איתי, לא יודעת אולי יהיו עוד תפקידים זה ועם כל החברות שהוא קנה זה,
אז אולי יהיו עוד תפקידים, אז אני רואה את זה כזה כמשהו ... כרגע זה נוח לי האמת
כאילו, בארבע אני מתחפפת..."

73. יובהר כי ככל שעצם גילוי מערכת היחסים בין התובעת לבעלה של התובעת, היה בו כדי
להביא לפיטוריה של התובעת, הרי שלענין זה אין קשר להתנהגות התובעת. זאת, מאחר
שלא הוכח כי הפיטורים אכן נבעו מפניותיה.

74. סיכומו של דבר:
אני סבורה כי לא הוכח קשר בין פיטורי התובעת ובין הודעות הדואר האלקטרוני, שנשלחו
על ידי התובעת ו/או יצירת קשר בין התובעת למר רמי שביט.

האירוע הנטען במפגש בבית האבלים:

75. אם התובעת טענה כי ביום 8.9.10 ערב ראש השנה, הגיעה התובעת לביתה ברח' העצמאות
בהרצליה בסביבות השנה 14:00. על דלת הכניסה היו תלויות מודעות אבל. לטענתה



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

הנתבעת ביקשה למסור מכתב וביקשה ממנה לחתום על אישור מסירה. אם הנתבעת סרבה לחתום בטענה כי זה אינו הזמן המתאים, וביקשה מהנתבעת לעזוב. לטענתה הנתבעת החלה להרים את קולה תוך שהיא צועקת "אני רוצה שהשכנים ישמעו שהבת שלך זונה", כל זאת בנוכחות בנה ושתי נשים שבאו לנחם (תצהיר אם התובעת).

76. לטענת הנתבעת כאשר הגיעה לבית התובעת כדי למסור לה במסירה אישית כתב בי דין, היא לא ידעה כי אבי התובעת נפטר. אם התובעת פתחה לה את הדלת וכשביקשה ממנה הנתבעת כי תחתום על אישור המסירה, התנפלה עליה בצעקות הכתבה ואף שרטה אותה. הנתבעת הכחישה את האמירות שיוחסו לה על ידי אם התובעת (עמ' 27 שורה 24 עד עמ' 38 שורה 21).

77. אני סבורה כי הוכחה עילת תביעה מכח החוק, כנגד הנתבעת.

78. כאמור מדובר בעדות יחידה של אם התובעת. התובעת אישרה כי לא נכחה בארוע (עמ' 32 לפרוטוקול שורות 32-30). סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 מורה כי באין סיוע לעדות של עד יחיד, חייב בית המשפט לפרט "מה הניע אותו להסתפק בעדות זו" (ראה: י. קדמי על הראיות (דיונון, 1991, חלק 1) 142-131).

לאור חומר הראיות העומד בפני, לא מצאתי כי הורם הנטל להוכיח כי ארוע זה אכן התרחש כנטען ומהווה עוולה בהתאם לחוק.

לא הובאו עדים וראיות נוספות להוכחת האירוע. התובעת לא היתה עדה לאירוע (בעמ' 32 שורות 32-30, עמ' 10 שורות 2-3). העדים לאירוע לא הובאו להעיד, על אף הטענות הקשות העולות כנגד הנתבעת ביחס לדברים שנאמרו על ידיה במעמד זה בפניהם.

אחיה של התובעת שנכח במעמד זה ואינו עד זר, לא הובא להעיד ולחזק את התשתית הראייתית, ולא הובא כל הסבר לכך.

79. ההלכה הפסוקה מורה כי מי שנמנע מלהביא עד חזקה שדברי העד לא יהיו לטובתו (ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ, פ"ד מד (1) 239).

עוד עולה מחומר הראיות כי במסגרת ההליך המשמעתי אם התובעת לא העידה כי הנתבעת צעקה דבר מה בעת המפגש בבית האבלים. כשעומתת עם עובדה זו בחקירה הנגדית, לא היה לה כל הסבר לכך (בעמ' 16 שורות 28 עד עמ' 17 שורה 3).

80. לפיכך, אני סבורה כי לא הוכחה העוולה בהתאם לחוק איסור לשון הרע.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

האירוע הנטען בבית הכנסת

81. לטענת התובעת בסיכומיה, בעת עימות שהתנהל בשערי בית הכנסת בין אמה של התובעת ובין הנתבעת, שהו אותה שעה מתפללים שיכולים היו לשמוע את הנאצות וההכפשות של התובעת, מפי הנתבעת.

82. הנתבעת מכחישה את עצם קרות הארוע בבית הכנסת.

83. בתצהירה הצהירה אם התובעת כי: "אני מצהירה כי הנתבעת הגיעה לבית הכנסת שבו מתפלל בעלי, הכפישה וניאצה את ביתי בקללות ובביטויים, שעה שהיו בו מתפללים. לא ניתן לתאר את הבושה ואת עוגמת הנפש שהנתבעת גרמה בפני המתפללים, שכולם ללא יוצא מן הכלל חברים של בעלי ושכנים שלו במשך שנים. אני רוצה לציין כי כל המעמד הזה מתרחש בבית הכנסת לעיני המתפללים".

מכאן כי אם התובעת בתצהירה אינה מציינת בפירוט את עצם הביטוי המהווה עוולה בהתאם לחוק (ר' המ (ים) 688/66 פויכטוונגר נ' אהרוני, פ"מ נ"ד 291).

84. זאת ועוד, בעדותה של אם התובעת עלו סתירות. מעדותה של אם התובעת עולה כי האירוע לא התרחש בבית הכנסת כפי תצהירה, אלא אם התובעת אישרה כי האירוע התרחש בשערי בית הכנסת. כמו כן, אם התובעת לא יכלה לאשר כי בפועל אנשים שמעו את השיחה בינה ובין הנתבעת. כך העידה כי :

ש: זה לא שמישהו מבית הכנסת היה יכול לשמוע מה שהיא

מדברת איתך

ת: זה אני לא יכולה להגיד, אולי אנשים נכנסו ויצאו

ועוד העידה כי :

ש: את יכולה לתת לי שם של מישהו שהיה שם

ת: לא. לא נכנסתי איתה לבית הכנסת, היינו בחוץ בשער לבד

(בעמ' 16 לפרוטוקול שורות 2-3, 23-24).



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

85. לאור עדות אם התובעת איני סבורה כי הורם הנטל להוכחת עוולת לשון הרע כתוצאה מאירוע "שערי בית הכנסת" כפי שנטען בסיכומים.

כאמור, קיימות סתירות בגרסת אם התובעת ביחס לנסיבות האירוע. בתצהירה טוענת אם התובעת כי הנתבעת הגיעה לבית הכנסת שעה שהיו בו מתפללים, כי המעמד התרחש בבית הכנסת לעיני מתפללים ומתייחסת לחומרת ועוצמת האירוע.

בחקירתה, לעומת זאת, עולה כי האירוע ארע בשערי בית הכנסת כאשר אם התובעת לא יכלה לאשר כי אנשים שמעו את השיחה בין השתיים ולמעשה אף אישרה כי "היינו בחוץ לבד".

בנוסף, התובעת לא הביאה עדים וראיות אשר יתמכו בגרסתה לעצם נוכחותה של הנתבעת בבית הכנסת, או בשערי בית הכנסת כפי טענתה בעדותה, ולדברים אשר נאמרו במקום.

86. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי לא הוכחה העוולה בהתאם לחוק איסור לשון הרע.

87. לאור התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי מקום להתייחס ליתר טענות הנתבעת ביחס לעצם אחריותה בהתאם לחוק.

פיצויים

88. סעיף 7א לחוק, קובע:

"פיצוי ללא הוכחת נזק

...

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

"...

הערכת הנזק נותרת, בסופו של יום, עניין הנתון להערכה שיפוטית, הבנויה על אמות מידה כלליות, ועל נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הפרטי (ענין פרידמן, 244; ע"א 492/89 סלונים נ' "דבר" בע"מ, פד"י מו(3) 827 (1992), 835 (להלן: "ענין סלונים").



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

89. בקביעת סכום הפיצוי, נלקח בחשבון אופייה של הפגיעה ונסיבותיה, ומעמדם של הפוגע והנפגע. (ע"א 802/87 נ' אבנרי, פד"י מה(2) 489 (1991) (להלן: ענין נוף), 493). חומרת הפגיעה משפיעה על שיעור הפיצויים שיש לפסוק (ע"א 552/73 רזנבלום נ' כץ, פד"י ל(1) 589 (1975) (להלן: ענין רזנבלום), 595; ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, פד"י כז(2) 225 (1973) (להלן: ענין פרידמן), 244). תפוצת הפרסום, התנהגות הפוגע, התנהגות הניזוק ומעמדו קודם לפרסום ישפיעו על גובה הפיצוי (ענין רזנבלום, 594; ענין פרידמן, 245; שנהר, 384-5).
90. ברוח זו מונה סעיף 19 לחוק מספר נסיבות שבכוחן להקל על הנאשם, בהן: היות הפרסום חזרה על דברים שנאמרו קודם לכן (לשון הסעיף, וראו גם ענין 723/74 הארץ, 322); היות המפרסם משוכנע באמיתות דבריו, בהיעדר כוונה לפגוע, וכן בקיום התנצלות, תיקון או הכחשה, או בנקיטת צעדים לצמצום תפוצתו של הפרסום. הערכת הנזק נותרת, בסופו של יום, עניין הנתון להערכה שיפוטית, הבנויה על אמות מידה כלליות, ועל נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הפרטי (ענין פרידמן, 244; ענין סלונים).
91. הנחת היסוד היא כי לנפגע, כלכל אדם, יש שם טוב, וכי לערך זה יש משמעות רכושית בעלת ערך כספי. אולם זוהי חזקה הניתנת לסתירה. ניתן להוכיח כי בציבור אליו כוון הפרסום, לא נהנה הנפגע משם טוב בעניין הנוגע לנושא הפרסום, ולכן הערך הנכסי של שמו נמוך או אינו קיים (ע"א 256/57 אפלבוים נ' עמוס בן-גוריון, פד"י יד(2) 1205 (1960), 1262; שנהר, 376; ע"א 9258/04 חורי נ' חברת כל אל-ערב (ניתן ביום 12.6.05)).
92. יישום שיקולים אלה לענייננו:
- ראשית, לענין אופייה של הפגיעה - התובעת ביצעה מעשה של עוולה וזאת לאחר חשיבה ותכנון בהכנת השלטים. הנתבעת עורכת דין ולפיכך היה עליה להיות מודעת להשלכות של מעשיה. הפרסום מבחינת התוכן שבו, יש בו כדי לפגוע בשמה הטוב של התובעת לאור האופן שבו הדברים מוצגים על ידי הנתבעת.
93. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת למהות מערכת היחסים שבין הצדדים ולנסיבות שבעטיין ניתלו המודעות. דהיינו למצב אשר הביא את הנתבעת לתלות את המודעות וסערת הרגשות שבהן היתה מצויה, בעקבות גילוי מערכת היחסים שבין התובעת לבעלה. אני סבורה כי יש בנסיבות אלה להוות שיקול בקביעת סכום הפיצוי.
- לא ניתן שלא להתרשם מעדות הנתבעת על המצוקה וסערת הרגשות שבה היא היתה מצויה, בסמוך לביצוע העוולה.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

כמו כן, לענין הנזק – יש לבחון את היקף תליית המודעות ומשך פרסום המודעות. בהקשר זה נטען בסיכומי התובעת כי היקף הפרסום היה גדול.

מחומר הראיות עולה כי הוכח שמדובר בתליית מודעות לאורך רחוב אחד מנקודה מסוימת (שבה אם התובעת פנתה לנתבעת) ועד לבית הכנסת באותו הרחוב במרחק הליכה של 10 דקות בהתאם לעדותה של אם התובעת - ר' עמ' 31,14 לפרוטוקול). אם התובעת העידה כי "אני לא יודעת להעריך כמה מודעות היא תלתה בזמן הזה" ועוד העידה כי הנתבעת תלתה "מרחוב העצמאות עד בית הכנסת. תלתה על טלפון ציבורי. יש לוח מודעות ומקומות שאתה יכול לשים פתק, יש ארונות של בזק של חשמל. על כולם היא תלתה מרחוב העצמאות 73 ועד בית הכנסת". (בעמ' 14 שורות 25-29). על כן, לא הוכח היקף הפרסום הנטען בסיכומים.

94. כמו כן, לגרסת התובעת, המודעות (או חלקן) הורדו בסופו של היום. לענין זה משמעות לקביעת סכום הפיצוי וככל שהנתבעת היתה אכן שותפה להסרת המודעות לענין זה יש השלכה לקביעת גובה הפיצוי (בהקשר זה יש להפנות גם לסעיף 19 לחוק)

95. התובעת העידה בהקשר זה :

- ש. את לא יודעת כמה מודעות פרידה תלתה ואם היא תלתה. זו עדות שמועה.
- ת. אני לא יודעת, לא ספרתי. היא רצתה לתלות בכל רח' העצמאות וזה היה עובי של עוד מודעות שלא תלתה.
- ש. איך את יודעת.
- ת. אמא אמרה לי.
- ש. לא ראית אותם בעיניים.
- ת. ראיתי אותם. חלק היו בשקית. תלויות לא ראיתי אותם.
- ש. מי כן ראה אותם תלויות.
- ת. אמא שלי וכל מי שעבר ברחוב.
- ש. מי עבר ברחוב.
- ת. לא יודעת. זה רחוב ראשי של התחנה המרכזית.
- ש. אף תמונה לא צולמה.
- ת. לא.
- ש. למה לא הורדתם את המודעות. אמא שלך ראתה אותה תולה. למה היא לא הורידה ולמה אחותך לא הורידה.
- ת. לא הייתי שם. זה נודע לי בערב.
- ש. שאלת אם הורידו.
- ת. כן. הם הורידו בערב.



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

- 1 ש. מי אמר לך שהורידו חלק.
2 ת. אמא שלי.
3 ש. אמא שלך אמרה שהורידה חלק.
4 ת. היא חזרה איתם מבית הכנסת הביתה וכנראה שהם חזרו
5 הם הורידו את המודעות, הכוונה לאמא שלי ופרידה.
6 ש. נכון שלא הגשתם אף מודעה כי יש עליה דבק.
7 ת. זרקתי את זה. לא ידעתי שאני הולכת לתבוע. גם את כל
8 השקית זרקתי. השארתי רק אחת מקורית שיש לי בתיק
9 שלי.
10 ש. קודם את אומרת שלא ידעת כמה מודעות נתלו.
11 ת. זרקתי אותם ולכן עניתי שאני לא יודעת"
12
13 (עמ' 30 ו-31 לפרוטוקול)
14
15 בהקשר זה אצין כי אם התובעת הכחישה בעדותה כי המודעות הורדו. אולם, אני מקבלת
16 את טענת התובעת בהקשר זה.
17
18 96. עוד אני סבורה כי בהקשר זה יש ליתן את הדעת לכך שהנתבעת הורשעה במסגרת ההליך
19 המשמעתי, הושעתה מלשכת עורכי הדין ואף שילמה לתובעת קנס בסך של 5000 ₪. שנהר
20 בספרו בעמ' 369.
21
22 "הפיצויים הנפסקים בתביעות לשון הרע מיועדים לא רק לפצות את
23 התובע על הנזק שגרם לו הפרסום, אלא גם להשיג מטרות אחרות.
24 הפיצויים במשפטים אלה משמשים במקרים מסוימים גם כדי
25 להעניש את מי שגרם לפגיעה בשמו הטוב של אדם"
26
27 97. לפיכך ומאחר שתכלית הפיצויים הינה בין היתר עונשית, אני סבורה כי יש להתחשב
28 בנתונים אלה בעת קביעת סכום הפיצוי.
29
30 98. כמו כן, התביעה הוגשה ביולי 2011, בעוד שמעשה העוולה הנטענים התרחשו כשנה וחצי
31 קודם לכן, אני סבורה כי גם למשך הזמן שבין האירועים הנטענים לבין מועד הגשת
32 התביעה, משמעות בקביעת גובה הפיצוי. חלוף הזמן עומד בעוכרי טענת התובעת כי נגרם
33 לה נזק משמעותי כנטען בסיכומיה (ר' תא (תא) 76026/04 לזרב נ' רשת שוקן בעמ').
34
35



בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 11-07-15177 דבי נ' ישראלוביץ

סיכומו של דבר:

99. סיכומו של דבר:

לפיכך, ולאור האמור לעיל, אני קובעת כי על הנתבעת לשאת בפיצוי התובעת בסך של 25,000 ש"ח.
כמו כן, הנתבעת תישא בתשלום שכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.

ל'גית הר ציון

ליאת הר ציון, שופטת